

Sygn. akt II AKa 157/20

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2020 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Piotr Brodniak (spr.)

6. Sędziowie: SA Janusz Jaromin

7. SA Andrzej Olszewski

8. Protokolant: st. sekr. sadowy Anita Jagielska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Białogardzie Joanny Brzezińskiej

10. po rozpoznaniu w dniu 5 października 2020 r. sprawy

11. R. S.

12. oskarżonego z art. 158 § 3 kk

13. na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

14. od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie

15. z dnia 3 marca 2020 r. sygn. akt II K 72/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego E. K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym.

SSA Janusz Jaromin SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Olszewski

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 157/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

1. CZEŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 3 marca 2020 r., sygn. akt II K 72/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel pośilkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>obraza przepisów postępowania, tj. art. 7 kpk poprzez:</p> <p>a) przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodu z zeznań W. C. poprzez uznanie, że wskazują one na przebieg zdarzenia w części mającej wskazywać na udział R. S., podczas gdy zeznania W. C. wskazują na sprawstwo jednej osoby tj. Z. O. (1);</p> <p>b) uznanie za wiarygodne zeznań R. M. podczas gdy zeznania te są niespójne, a rozbieżności dotyczą kluczowych kwestii dotyczących</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

przebiegu
inkryminowanego
zdarzenia;

c) pominięcie treści
zeznań E. D. (1)
w części, w której
wskazywała ona na
to,
że R. S. boi się
Z. O. (1), że Z. O.
(1) jemu groził, za
co w konsekwencji
został zatrzymany na
noc na komisariacie
Policji, co w
konsekwencji
doprowadziło do
uznania wyjaśnień
oskarżonego za
niewiarygodne i do
błędu
w ustaleniach
faktycznych, że Z.
O. (1) nie wpływał
groźbą lub przemocą
na oskarżonego R.
S. w celu nie
ujawniania
faktycznego
przebiegu zdarzenia,
który zastał R. S.;

d) przekroczenie
zasady swobodnej
oceny dowodu z
ustnej
uzupełniającej opinii
biegłego S. M.
poprzez wysnucie
błędnych wniosków
z opinii biegłego,
co w konsekwencji
doprowadziło do
błędneho ustalenia o
nie zaistnieniu błędu
medycznego
i istnieniu związku
adekwatno -
przyczynowego

	<p>pomiędzy pobiciem, a śmiercią S. G.;</p> <p>e) poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na odmowie daniu wiary wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego R. S., w sytuacji, gdy oskarżony jeszcze bez obrońcy składał obszerne wyjaśnienia wskazujące na jego interwencję w trakcie zdarzenia oraz przebieg zdarzenia, który jawi się jako prawdopodobny w świetle jego stanu upośledzenia umysłowego oraz opinii biegłych, którzy wskazywali na brak skłonności do agresji i chęć unikania sytuacji konfliktowych przez oskarżonego; portret osobowościowy oskarżonego nie wpisuje się w zdarzenie jakie nastąpiło.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego</p>				

wyroku, już na wstępie stwierdzić należy, że zarzuty sformułowane w apelacji oraz argumenty przytoczone w jej uzasadnieniu posiadają nad wyraz polemiczny charakter a w ramach tych zarzutów i argumentów, autor apelacji zbywa milczeniem wiele istotnych okoliczności i w konsekwencji, tym okolicznościom, które zostały, dodać trzeba, prawidłowo ustalone przez Sąd Okręgowy, nadaje zupełnie inną wymowę aniżeli ta, wynikająca z realiów niniejszej sprawy. Natomiast chcąc przekonać o słuszności tej tezy i tym samym ustosunkowując się w sposób szczegółowy do podniesionych w apelacji zarzutów, w pierwszej kolejności należy to uczynić w odniesieniu do zarzutu wyspecyfikowanego w punkcie Ia. Na jego poparcie, autor apelacji przytacza fragment zeznań W. C., które ten zwerbalizował w śledztwie,

a które to
sprowadzają się
do takiej to
oto wypowiedzi
wymienionego:

„pamiętam,
że pewnego dnia nie
przypominam sobie
dokładnie kiedy ale
G. został pobity
przez chłopaka bez
nóg, który obecnie
ze mną mieszka.
Nie pamiętam jego
nazwiska. Chłopak
ten bił G. chyba
pięściami” (k.98-99,
odpis k.101-102).
Nawiązując zaś do
cytowanego
fragmentu zeznań
W. C., skarżący
wskazuje, że osobą,
która jeździła na
wózku inwalidzkim
i zamieszkiwała z
W. C. był Z.
O. (2). Zdaniem
apelującego, taka
a nie inna treść
zeznań W. C.
oznacza więc, że „w
swoich zeznaniach,
składanych w
niedługi czas po
zdarzeniu W. C.
wskazywał tylko na
jedną osobę, która
uderzała S. G.”.
(strona 2 apelacji).
W konsekwencji tej
uwagi, apelujący
formuluje wniosek,
„(...) że zeznania tej
osoby (W. C. - uwaga
Sądu Apelacyjnego)
nie potwierdzają
udziału w zdarzeniu
drugiej osoby, a tym
bardziej R. S.” Tego

rodzaju konstatacja jest jednak chybiona a to dlatego, że jej autor w ogóle nie uwzględnia uwarunkowań, które to prowadzą do takiej właśnie jej oceny. Trzeba bowiem przypomnieć, że zeznania, o których mowa powyżej, W. C. złożył w dniu 26 marca 2019 r. Wskazać również należy, że jeżdżący na wózku inwalidzkim i wcześniej zamieszkujący z W. C., Z. O. (2) zmarł w dniu 25 stycznia 2019 r. (odpis skrócony aktu zgonu k.170). A zatem, w obliczu tych okoliczności oczywistym jest to, że W. C., zeznając w dniu 26 marca 2019 r. o „chłopaku bez nóg, który obecnie z nim mieszka” nie wskazywał na Z. O. (2), lecz na R. S., bo tylko oni dwaj, jak wynika to z zeznań R. M. (k.273), spośród wszystkich mieszkańców Domu Pomocy Społecznej, poruszali się na wózkach inwalidzkich. Natomiast rację ma skarżący, że zeznania W. C. wskazują na udział

w zdarzeniu tylko jednej osoby, a konkretnie oskarżonego.

Jednakże takie a nie inne ukształtowanie przez świadka treści owych zeznań absolutnie nie dziwi, jeśli się zważy na to, że wymieniony złożył je po upływie 3 miesięcy od zaistnienia czynu, a więc nie tak jak stwierdza skarżący „w niedługi czas po zdarzeniu”, a ponadto, jeśli uwzględni się to, że na skutek stale postępującego u W. C. procesu otępiennego, jego funkcje poznawcze są znacznie obniżone (opinia psychologiczna k. 271-272).

Ustosunkowując się do zarzutu wskazanego w punkcie Ib apelacji, w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że sugestia apelującego, iż w zeznaniach złożonych na rozprawie (k.272-274) R. M. „(...) mówił o Z. O. (2) a nie o siedzącym na sali rozpraw R. S. (...)” (strona 2 apelacji), jest ewidentnym nadużyciem

interpretacyjnym tych zeznań. Co prawda w trakcie przesłuchania na rozprawie w dniu 21 stycznia 2020 r., R. M. faktycznie stwierdził, że „ten tutaj siedzący na wózku to R. G.. Nie znam nazwiska S.” (k.273), niemniej jednak, zwracając uwagę na ten fragment wypowiedzi świadka, skarżący pomija kolejne wypowiedzi R. M. i to wypowiedzi, które ten zwerbalizował bezpośrednio po tej cytowanej powyżej. Aby nie być gołosłownym, wypada zaakcentować, że z protokołu wspomnianej rozprawy jednoznacznie wynika, iż po uwadze Przewodniczącego, by R. M. odniósł się do osoby oskarżonego, ten, to jest R. M., oznajmił „znam osobę siedzącą na wózku z domu pomocy. On brał udział w pobiciu G.. To jest ta osoba, o której mówiłem, że używała alkoholu i brała udział w pobiciu.” A zatem, w kontekście takiego a nie innego stwierdzenia

R. M. nie ulega wątpliwości, że informacje i okoliczności przedstawione przez niego w zeznaniach złożonych w postępowaniu jurysdykcyjnym dotyczą R. S. a nie Z. O. (1). Dodać też trzeba, że zeznania te wskazują również na to, że w pobiciu S. G. brał także udział Z. O. (1), i że to tylko on i oskarżony, byli osobami, które w domu pomocy społecznej jeździły na wózkach inwalidzkich. W tym miejscu wypada również podkreślić to, o czym zresztą była już mowa wcześniej, a co wynika, nie tylko z zeznań R. M., ale i z zeznań W. C., a mianowicie, że po śmierci Z. O. (1), osobą zamieszkującą z W. C. był R. S.. W związku z tym, uwaga apelującego, że okoliczność ta nie przystaje do faktycznych i dowodowych realiów analizowanej sprawy, jest oczywiście bezzasadna. Natomiast nawiązując do akcentowanych przez autora apelacji

rozbieżności ujawniających się na tle zeznań R. M., rzecz jasna nie sposób ich nie zauważyć, tyle tylko, że, jak trafnie spuentował to Sąd Okręgowy, dotyczą one okoliczności o drugo, jeśli nie trzeciorzędnym znaczeniu. W związku z tym należy je traktować jako indyferentne dla oceny zeznań R. M.. Odnosząc się zaś do predyspozycji świadka w zakresie postrzegania i odtwarzania konkretnych zdarzeń, należy zwrócić uwagę na wnioski sformułowane w opinii psychologicznej (k.275-276), które obrońca oskarżonego całkowicie pomija. Te bowiem wskazują, że osoby o takim poziomie intelektualnym jakim dysponuje R. M. mają „(...) trudności z określeniem czasu, czy takim bardzo dokładnym określeniem zdarzenia. Natomiast trzeba podkreślić, że osoby niepełnosprawne (to jest, z taką niepełnosprawnością

jaka dotyka R. M. - uwaga Sądu Apelacyjnego), co do zasady mówią prawdę, w takim znaczeniu, że nie mają zdolności wymyślania, tworzenia intrygi i odtwarzania jej później w niezmienionej formie. Wydaje się, że to zdarzenie pobicia wywarło na nim (R. M. - uwaga Sądu Apelacyjnego) duże wrażenie, prawdopodobnie też się przestraszył, więc zapadło mu to w pamięć.” Tego rodzaju wnioski zawarte w opinii psychologicznej jednocześnie korespondują z zeznaniami M. D. (k.274-275), a ściślej rzecz ujmując, z zawartymi w tych zeznaniach informacjami na temat predyspozycji intelektualnych R. M.. Dostrzega to również apelujący, tyle tylko, że akcentuje jedynie część tych informacji, natomiast zbywa milczeniem te, które przekonują o wiarygodnym charakterze zeznań R. M.. Z zeznań M. D. wynika przecież, że w kwestiach

mało znaczących, wiarygodność relacji R. M. w istocie może budzić wątpliwości. Jednakże w kwestiach o istotnym znaczeniu, wypowiedzi R. M. są wiarygodne.

Wymieniony, jak stwierdziła to M. D., „z poważnych rzeczy nie żartuje.” W tej sytuacji, wypada zatem jedynie powtórzyć, to co zostało odzwierciedlone w przywołanej wyżej opinii, a mianowicie, że „(...) to zdarzenie pobicia wywarło na nim duże wrażenie, prawdopodobnie też się przestraszył, więc zapadło mu to w pamięć.” W konkluzji tych uwag stwierdzić zatem należy, że treść opinii psychologicznej traktującej na temat predyspozycji intelektualnych R. M., a także treść zeznań jego kuratora M. D., jedynie utwierdza w przekonaniu, że zeznania R. M., wskazujące na to, że oskarżony brał aktywny udział w pobiciu S. G., są wiarygodne.

Jeśli zaś chodzi o zarzut wyspecyfikowany w

punkcie Ic apelacji, to wypada zauważyć, że z zeznań E. D. (2) (k.241-243), w istocie wynika to, na co zwraca uwagę skarżący, a mianowicie, że kilka dni po zdarzeniu R. S. pokłócił się z Z. O. (1) i informował świadka, że boi się Z. O. (1), gdyż ten miał mu grozić. Rzecz jednak w tym, że z wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku postępowania przygotowawczego (k.146-150) i to abstrahując od ich charakteru i oceny, nie wynika, by wspomniana okoliczność determinowała treść tych wyjaśnień. Zaakcentować również należy, że Z. O. (1) zmarł 8 dni po zdarzeniu, to jest 25 stycznia 2019 r., zaś R. S. złożył wspomniane wyjaśnienia dopiero w dniu 25 kwietnia 2019 r., co oznacza, że wówczas, nie mógł odczuwać żadnej presji, czy obaw ze strony Z. O. (1). Nawiązując zaś do dokonanej przez Sąd pierwszej instancji oceny wyjaśnień oskarżonego i tym samym do zarzutu przedstawionego w

punkcie Ie apelacji, wypada zauważyć, że w jej uzasadnieniu, na poparcie owego zarzutu, skarżący przytacza właściwie tylko jedno, dodać trzeba, arbitralne i gołosłowne, twierdzenie. Otóż autor analizowanego środka odwoławczego sugeruje, że oskarżony raczej by wskazywał „(...) na swój całkowity brak obecności w obrębie zdarzenia”, a ponadto stwierdza, że wersja wydarzeń zaprezentowana w wyjaśnieniach R. S. jest spójna i logiczna, a także bardzo prawdopodobna. (strona 3 apelacji). Rzecz jednak w tym, że uwarunkowania dowodowe występujące na gruncie przedmiotowej sprawy stoją na przeszkodzie do sformułowania tezy, że wspomniana wersja może uchodzić za prawdopodobną. Trzeba bowiem zauważyć, że tej, lansowanej przez oskarżonego wersji przebiegu zdarzenia, przeczą nie tylko zeznania R. M. oraz pochodzące

ze śledztwa zeznania W. C., ale i również zeznania pracownic Domu Pomocy Społecznej w B., E. D. (2) (k.9-10, k.93-94, k.241-243), K. S. (k.19-20, k.78-79, k. 276-279), I. K. (k.83-84, k.243), A. M. (k.88-89, k.244) i A. W. (k.103-104, k.245). Te bowiem dowodzą, że relacjonując pozaprocesowo przebieg zdarzenia, R. S. w ogóle nie wspominał o tym, by próbował rozdzielać bijących się S. G. i Z. O. (1), natomiast wskazywał, że dwukrotnie uderzył pokrzywdzonego, a także twierdził, jak wynika to z zeznań E. D. (2) (k.242), że wpadł w jakiś amok i nie wie co się z nim stało.

W tej sytuacji, należy więc przyznać rację Sądowi pierwszej instancji, że wyjaśnienia R. S. (k.146-150, k.240 i k.278) nie polegają na prawdzie. Przekonania, że taka właśnie a nie inna ocena wyjaśnień oskarżonego jest bezbłędna, nie zmieniają zaś wnioski przedstawione w pisemnej (k.165-167), a przede

wszystkim, w ustnej
uzupełniającej
(k.268-270) opinii
biegłych lekarzy
psychiatrów
traktującej na temat
stanu zdrowia
psychicznego oraz
poczytalności R. S.
w chwili czynu.
Z opinii tych, po
pierwsze wynika, że
oskarżony jest osobą
o umiarkowanym
stopniu
upośledzenia
intelektualnego,
a w czasie zdarzenia
miał zachowane
obie dyspozycje
poczytalności. Po
wtóre, opinie
te dowodzą, że w
przeszłości R. S. nie
przejawiał zachowań
agresywnych,
natomiast wpływ na
jego zachowanie w
chwili czynu miał
stan nietrzeźwości
oraz, w ogóle,
fakt uzależnienia
oskarżonego od
alkoholu. W związku
z tym, okoliczność,
że oskarżony
wcześniej nie
prezentował
wspomnianych
zachowań, sama
przez się, nie
wyklucza,
bo z oczywistych
względów wykluczać
nie może, sprawstwa
oskarżonego w
zakresie
przypisanego mu
czynu.

Ustosunkowując się do zarzutu określonego w punkcie Id apelacji, już w tym miejscu stwierdzić należy, że jest on kolejnym przejawem nadużycia interpretacyjnego ze strony skarżącego, w tym przypadku, nadużycia dotyczącego ustnej uzupełniającej opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej (k.248-251).

Wyrażając ten pogląd trzeba bowiem zauważyć, że z opinii tej wcale nie wynika to, co akcentuje apelujący, a mianowicie, że jedynie interes fiskalny szpitala w B. zadecydował o tym, iż w dniu 17 stycznia 2019 r., S. G. nie został poddany badaniu tomograficznemu głowy. Co więcej, treść wskazanej opinii dowodzi, że jej autor, o owym interesie fiskalnym, czy też inaczej, czynniku ekonomicznym związanym z kosztami badania tomograficznego, wspomniał jedynie na marginesie swoich uwag, z których to wyłania się oczywisty i

jednoznaczny wniosek, że w dniu 17 stycznia 2019 r. nie materializowały się wskazania medyczne do przeprowadzenia badania tomograficznego głowy S. G.. Natomiast chcąc przekonać o słuszności tej tezy, wystarczy zacytować fragment wspomnianej opinii, w którym to jej autor sformułował takie oto spostrzeżenia i konkluzje:
„pokrzywdzonemu w trakcie pierwszego pobytu w szpitalu przeprowadzono wstępną ocenę neurologiczną nie stwierdzając objawów ogniskowych ani cech wzmożonego ciśnienie wewnątrzczaszkowego.
Biorąc powyższe pod uwagę, a także uwzględniając negację utraty przytomności przez pokrzywdzonego i ujemny wynik diagnostyki obrazowej (RTG czaszki), trudno było się spodziewać, że u pokrzywdzonego wystąpią jakieś objawy w okresie późniejszym. Takie objawy u pokrzywdzonego wystąpiły, ale biorąc

pod uwagę wskazane
przez mnie
szczególne stosunki
anatomiczne w
jamie czaszkowej,
wystąpienie
objawów w
późniejszym okresie
było zrozumiałe.
Ja w postępowaniu
lekarzy
udzielających
pomocy
pokrzywdzonemu w
dniu 17 stycznia
2019 roku nie widzę
nieprawidłowości, a
to z uwagi
na przeprowadzenie
oceny
neurologicznej,
przeprowadzenie
podstawowych
badań obrazowych,
a także zalecenia
dalszej kontroli
lekarskiej.” (k.249).
W tym miejscu,
oczywiście nie
sposób
nie zauważyć, że w
dalszej części opinii,
biegły stwierdził
również, że „gdyby
przeprowadzono w
dniu 17 stycznia
2019 roku badanie
metodą tomografii
komputerowej
głowy
pokrzywdzonego
prawdopodobnie
uwidoczniłoby ono
rozwijający się
krwiak
podtwardówkowy”,
tyle tylko, że w
następnej swojej
wypowiedzi,
opiniujący stwierdził

także, że użył określenia „prawdopodobnie”, ponieważ krwiaki „(...) o charakterze podostrym, rozwijają się wolno i nie ma całkowitej pewności, że potwierdzono by wówczas taką anomalię wewnątrzczaszkową, a jedynie mam duże podejrzenie co do tego.” (k.249). Dla wyczerpania omawianej tematyki, należy jeszcze przytoczyć inny fragment analizowanej opinii, w którym to biegły stwierdził, że „biorąc pod uwagę stwierdzone u pokrzywdzonego obrażenia zewnętrzne należy podkreślić liczne, można przyjąć, gwałtowne przemieszczenia mózgowia w jamie czaszkowej były spowodowane zadawanymi pokrzywdzonemu ciosami w głowę, tymi samymi ciosami, które doprowadziły do powstania obrażeń zewnętrznych. Można więc przyjąć, że krwiak wewnątrzczaszkowy powstał równocześnie do obrażeń

zewnątrznych, aczkolwiek z uwagi na panujące w jamie czaszkowej pokrzywdzonego szczególne stosunki anatomiczne, czyli obecność zaników tkanki mózgowej, ze zwiększoną rezerwą płynową, obrażenia te ujawniły się dopiero po kilku dniach.” (k.248). A zatem, w obliczu takiej treści opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej, twierdzenia skarżącego o braku związku przyczynowego pomiędzy pobiciem a śmiercią S. G., o rzekomo istniejącym błędzie w diagnostyce pokrzywdzonego, o tym, że ów błąd został wywołany „interese m fiskalnym” szpitala, a także o tym, że z opinii biegłego wynika, iż była to jedyna okoliczność, z powodu której nie poddano pokrzywdzonego badaniu tomograficznemu głowy, są bezzasadne i to w takim stopniu, że rzec nawet można, iż twierdzenia te są nieporozumieniem.

Podsumowując zaprezentowane rozważania stwierdzić zatem należy, że Sąd Okręgowy zgromadził wszystkie dostępne mu dowody, bezbłędnie je ocenił a w oparciu o tę ocenę poczynił jak najbardziej prawidłowe ustalenia faktyczne. Poprawna jest również dokonana przez Sąd pierwszej instancji subsumcja bezprawnego zachowania R. S., zaś wymierzona mu kara 4 lat pozbawienia wolności, absolutnie nie razi niewspółmierną surowością. Przeciwnie, zważywszy na odzwierciedlone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, okoliczności podmiotowe oraz przedmiotowe czynu przypisanego oskarżonemu, kara ta jawi się jako sprawiedliwa i wyważona, a przy tym gwarantująca, że spełni ona swe cele, tak w zakresie społecznego, jak i indywidualnego oddziaływania.

Wniosek			
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. S. od popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek niezasadny z powodów wskazanych w punkcie 3.1.			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO			
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku			

sądu pierwszej instancji			
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Zaskarżony wyrok utrzymany w mocy w całości.			
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy			
Zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy z powodów przytoczonych w punkcie 3.1.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Rozstrzygnięcie w przedmiocie wynagrodzenia z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej R. S. z urzędu w postępowaniu odwoławczym zapadło na podstawie § 2, § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2019.68 - j.t.).	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III.	Z uwagi na to, że R. S. uzyskuje jedynie rentę w kwocie 800 złotych, która to w całości jest przeznaczana na jego utrzymanie w Domu Pomocy Społecznej, Sąd Apelacyjny, na	

	<p>podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), zwolnił oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym</p>
7. PODPIS	
SSA Janusz Jaromin SSA Piotr Brodniak SSA Andrzej Olszewski	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego R. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z dnia 3 marca 2020 r.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		
# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana